

[Knud Jespersen.]

lavede dramatik, men med det resultat, at folkestyret ikke fik ny autoritet. Dette flertal i folketinget så kun folket, når de skulle betale, når deres trækprocenter skulle være højere, når de skulle give mere for at have børn i fritidsinstitutionerne, men aldrig, og jeg gentager aldrig, når værdierne skulle fordeles.

Nu er timen faktisk kommet, netop i denne tidlige morgenstund, hvor et nyt afsnit af Danmarks historie med eller mod tingets flertal vil blive skrevet af menneskene, der gjorde dette land rigt. Jeg er sikker på, at i dette forord vil man ikke finde skyggen af disse asociale forslag, der er blevet forelagt, og som vi skal tage stilling til nu. Derimod vil man finde betragtninger om fremgang for arbejdets døtre og sønner, tryghed i stedet for utryghed, prissænkning og prisstop i stedet for prisflåning, en skattereform, der beskatter fortjenester og ikke forbrug, sikrer, at de første 30.000 kr. ikke beskattes, og at momsens på mad forsvinder.

Jeg er sikker på, at i dette forord vil man også kunne skrive, at nu skal der sættes ind mod jordspekulationen, nu skal man sikre, at militarismen ikke har forrang, men at afrustning og neutralitet er det, der får forrang. Jeg er sikker på, at det danske folk med hele sin begavelse vil vide, at de, der knytter sig til kapitalisme, til fællesmarkedet og NATO, uvægerlig vil føre sådanne forslag frem, som finansministeren har ført frem.

Jeg ved godt, at det nok ikke er populært at sige sådanne ting, ej heller en morgenstund, efter at vi har været her i mange timer, men vi kom her som socialismens og kommunismens røst. Det er det, vi bygger på. Vi anerkender også jeres principper, om I har principper. Vi anerkender jeres ret til at føre en anden politik, til at forelægge sådanne forslag, men vi synes, det er en fælles forpligtelse på baggrund af denne fallit, at partiernes krise ikke føres ud i befolkningen i den økonomiske politik, men at alle foretager selvansagelse og sikrer, at dette ting virkelig bliver værdigt til at bære navnet folkesuverænitetens første fordeling af det ansvar, der måtte ligge.

Vi går ud fra — og det skal ikke være nogen hemmelighed — at igennem fælles handling på Danmarks arbejdspladser vil

man kunne undgå, at sådanne forslag på ny dukker op, at da vil man også kunne sætte samlet ind mod en fælles fjende, mod stor-kapitalen. Der har alt for længe og næsten i alle sager været tabu omkring det, der er problemerne, mens flertallet har kunnet kaste sig over lønmodtagerne, over ungdommen og over folkepensionisterne. Det er det kapitel, der nu skal sættes stop for. Det er derudfra, vi har handlet, for at føre arbejdspladsernes politik ind i dette ting og for at gøre det på en ny måde gennem bestandige diskussioner og vekselvirkninger.

Naturligvis kan vi ikke godtage, når man taler om, f. eks. fra Per Hækkerups side, at socialdemokratiet har bestræbt sig på så langt som muligt, at det skulle være en rigtig linje. Vi har været vidne til, at I har bestræbt jer så langt som muligt. I bøjede jer for regeringens stok, og det var en lykke for arbejdspladserne, for lønmodtagere af alle kategorier, at I er blevet overbevist om noget andet.

Vi kan ikke godtage, at hr. Erhard Jakobsen nu forlanger skat på vand. Jeg ved ikke, om det næste fra centrum-demokraternes side bliver, at cognacen så skal være gratis. Alligevel vil vi gå imod. Vi kan heller ikke godtage, selv om det er en ganske lyrisk og interessant formulering, at hr. Glistrup siger, at vi har alle sammen været så flinke og venlige over for denne regering. Det har vi ikke, og hr. Glistrup korrigerer sig selv. Vi har fra første time sagt, at det var en ulykke for de arbejdende mennesker i vores land.

Det kan dog glæde mig, at hr. Glistrups konklusion var, at foketingsflertallet var flinke og føjelige over for regeringen, men at regeringen var umulig. Deri er jeg enig med hr. Glistrup, men så er det også slut dér.

Og så må jeg sige om det dagsordensfor-slag, der foreligger, at jeg forstår da godt, at hr. Erhard Jakobsen vil være interesseret i, at folketinget vedtager et sådant dagsordensfor-slag. Man skulle hæve elektricitetspriserne, indføre skat på vand og samtidig sige, at nu kan regeringen godt fortsætte; det er ikke gået særlig godt, men den må alligevel fortsætte af hensyn til nationen. Nej, dette høje ting bør vide, at ansvaret ligger også hos os i denne morgenstund. Af hensyn til nationen og af hensyn til den dom, der vil blive fældet over dette ting, skal der lyde